

FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐDALNAKI

Rovatok

Címlap

Ma történt

Gazdag István: Atrocitás-propaganda (Mottó: „Megöltük a disznót, de nem azt, amelyiket kellett volna” - Churchill)

antidogma.hu, cs, 2007/02/22 - 22:03 [Reáltörténelem](#)

Drezda 1945

Chamfort szavaival szólva „lefogadhatjuk, hogy minden általánosan elfogadott nézet, minden közhelyeszerű megállapítás ostobaság, mert a többség véleménye”. Nos hát, hatvan évvel a harmincéves európai polgárháború befejeződése után egyre több történész veszi észre, hogy a király(nő) bizony meztelen, és a látvány nem éppen gusztyos. Az angolok ugyanis valójában mindig is abban voltak a legnagyobbak, ahogyan világalgalmi céljaik zavartalan érvényesítése érdekében háborút, viszályt és gyűlölködést tudtak szítani a kontinens népei között. De ha lehet, még ennél is nagyobb jártasságra tettek szert az ún. atrocitás-propaganda: a háborúk hangulati előkészítése, a háborús közhangulat fenntartása, valós háborús célkitűzéseik álcázása, mindenekelőtt pedig az ártaluk elkövetett kegyetlenkedések eltussolása terén. Nevükhöz fűződik néhány farradalmian új és kifejezetten a polgári lakosság ellen irányuló tömegpusztító módszer feltalálása és rendszerbe állítása is, mint például a deportálás (a kanadai franciák ellen), a halálra éheztetés (az írek ellen) és a koncentrációs táborok (a búrok ellen).

Szilárd támpontot szolgáltat a „legagresszívabb, legösszeférhetlenebb és legmilitaristább európai nemzet” címért folytatott virtuális versenyhez az objektív tény- és számszerűségek összehasonlító tudománya, a statisztika. Az 1800 és 1940 közötti időszak vizsgálata például azt mutatja, hogy az európai országok 287 háborúban vettek részt. Ezek után talán már egyáltalán nem meglepő, hogy a tízes „rangsor” élén Nagy-Britannia áll, amely nem kevesebb mint nyolcvan háborúba, az adott periódus háborúinak 28 százalékába avatkozott be, miközben a sereghajtó (Hollandiával holtversenyben) – és remélhetőleg ez is egyre kevesebbeknek okoz meglepetést – éppenséggel Német(Porosz)ország a maga 8 százalékos háborús „teljesítményével”, amelyet húsz háborúval totalizált. A további sorrend, zárójelben a „versenyzők” által produkált számszaki, illetve százalékos eredményekkel: Franciaország (75, 26), Spanyolország (66, 23), Oroszország (63, 22), Ausztria-Magyarország (55, 19), Törökország (43, 15), Lengyelország (32, 11), Svédország (26, 9) (vö. Chincy Wright, A Study of War, N.Y. 1960).

Különösen érzékeny téma a második világháború kirobbantásáért viselt felelősség és a háború folyamán elkövetett kegyetlenkedések kérdése, mert az ezzel kapcsolatos nürnbergi döntésen alapul a jelenlegi európai hatalmi konstelláció és államberendezkedés legitimitása is. A náci Németország egyedüli és kizárólagos felelősségét hangoztató propagandaszólam cáfolata felé vezető aknákkal teli úton legutóbb egy magyar történész, Németh István is átlépte a Rubicont azzal, hogy (stílszerűen) a Rubicon történelmi folyóirat 2006. évi 7. számában a német nép elleni angolszász terrorbombázásokról rántja le a leplet. Mint arra a cikkíró már a bevezetőjében felhívja a figyelmet, a második világháború német polgári áldozatairól való megemlékezés egészen a legutóbbi időig tabunak számított Németországban, és pedig ama elképesztő és igencsak sajtóságos „logika” alapján, miszerint ez „elterelte volna a figyelmet a náci Németország bűnösségéről”.

Mielőtt ismertetnénk e kiváló tényfeltáró írás legsokkolóbb megállapításait, emlékeztünk rá, hogy 1964-es németországi látogatásakor már Harry Elmer Barnes is megdöbbenve tapasztalta a németek körében uralkodó és a történelemben páratlan büntudatot, amely esetükben ráadásul az önvád iránti érthetetlen függőséggel párosul. A neves amerikai történész mindebben annak az átnevelő kampánynak a várakozáson felüli „sikerét” látta, amelynek az 1945 és 1952 közötti nyugati megszállás időszakában a (nyugat)németeket alávetették, és amelyet már jóval előbb elterveztek. „Egy háborút csak akkor lehet elveszítettnek tekinteni, ha területét elfoglalja az ellenség, a vereséget szenvedett nép vezető elítjett háborús bűnös perekben elítélik, a meghódítottakat pedig átnevelő programnak vetik alá. Ehhez nyilvánvaló módszer a győztes történelemszemléletének a vesztes agyába való beültetése. Legfontosabb,

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifúság tüntetés rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terroristámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal azután, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven szűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni büntettek egyike volt, amelynek okozót Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videótár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció

- o **Friss tartalom**
- **Hírolvásó**

Miért kék az ég?

Google - Közhasznú hirdetések

hogy a győztes nemzet háborús propagandája által használt 'erkölcsi' kategóriákat átvigyék a legyőzött tudatába. Csak ha a győztes háborús propagandája belépőt talált a legyőzött történelemkönyveibe és a következő nemzedék is elhiszi azt, akkor tekinthető az átnevelés valóban sikeresnek”, magyarázta a ferve vett átnevelés vezérmotívumait Walter Lippmann, a The New York World főszerkesztője (idézi H. Diwald: Geschichte der Deutschen, Propylaen, Frankfurt 1978). Ami a jelenlegi német zombinemzedék emberi tartását, erkölcsi-szellemi állapotát illeti, kétségünk sem lehet az átnevelés máig tartó sikerét illetően. Nem is csoda. Alig ért véget a háború, máris kezdetét vette a történelem legnagyobb könyvégetési akciója, amelynek során a győztesek a náci érában keletkezett könyvek és sajtótermékek tízmillióit semmisítették meg. Ezzel párhuzamosan átírták a történelemkönyveket, és az oktatás, a tömegtájékoztató, a mozi, a színház, az egyház feladatává tették, hogy az egymást követő nemzedékek változatlanul abban higgyenek, amit számukra előírtak. Mint azt Friedrich W. Grimmnek már 1945 májusában elmagyarázta a szövetségesek egyik magas rangú tisztségviselője, „addig fogjuk folytatni ezt a horror-propagandát, amíg senki nem fog elfogadni egyetlen jó szót sem a németekről (...), és amíg maguk a németek is annyira össze nem lesznek zavarodva, hogy már egyáltalán nem tudják, hogy mit tegyenek!” (Politische Justiz, die Krankheit unserer Zeit, Scheur, Bonn 1953). Németh István elemzéséből egyebek mellett az is kiderül, hogy az elkerülhetetlennek tartott következő háborúra készülők britek rögtön az első világháború befejezésekor elkezdtek tervezgetni a német polgári lakosság moráljának légi csapásokkal történő felmorzsolását, és a légierő (RAF) számára kidolgozott későbbi tervzetben ez a cél elsőbbséget élvezett a német hadi potenciál lerombolásával szemben. 1923-ban Hugh Trenchard, a RAF főparancsnoka a következő háború perspektívájában a lakások lerombolását és a polgári lakosság körében okozott minél nagyobb emberveszteséget jelölte meg stratégiai prioritásként. Ennek szellemében Nagy-Britannia már 1932-ben – tehát még Hitler hatalomra jutása előtt (!) – megkezdte a polgári célpontok elleni stratégiai légi háború igényeire szabott távolsági nehézbombázó-flotta felépítését. Az ellenséges országok polgári lakosságával szembeni hagyományos brit gátlástalanságot és embertelenséget rögzítő fentebbi észrevételünket alátámasztva írja a szerző – és talán ez az egész tanulmány lényegi megállapítása –, hogy „a német légi háborús doktrína a hagyományos humanitárius gondolkodás és a háborúskodás klasszikus-kontinentális hagyományának folyománya volt, az angolszász felfogás is saját hagyományaira tekintett vissza, amikor a nagyszabású légitámadások céljának a polgári lakosságot tekintette. E módszer más eszközökkel folytatta a tengeri blokádot évszázadok óta alkalmazott, alapvetően az egész ellenséges nemzet ellen irányuló brit gyakorlatot.” Ez tehát azt jelenti, hogy **míg a náci Németország humánus és sportszerű módon csupán az angol haderőt tekintette ellenségének, addig a demokrata Nagy-Britannia embertelen és sportszerűtlen módon az egész német népet!** (Németh István szerint e barbár hadviselési mód az amerikaiaktól sem állt távol, és a történelmi korrektség kánonja ellenében azt is van mersze megállapítani, hogy az amerikai polgárháborúban elsősorban az északiak „vonták be tudatosan a déli lakosságot a háborúba”, noha mindeddig úgy tudtuk, mert azt sajkózták, hogy ők képviselték a „nemes” ügyet és az „erkölcsös” oldalt.)

A java azonban még csak ezután következik! A tanulmány ugyanis lényegében felmenti a német hadvezetést azok alól a súlyos vádak alól, amelyek a Guernica, Varsó, Rotterdam és Coventry elleni légi csapások miatt érték a szövetséges propaganda részéről, egyúttal minden alapot nélkülöző „legendának” minősítve azokat a híreszteléseket, miszerint Németország kezdte a polgári lakosság elleni stratégiai légi háborút. Guernica baszk város ellen, mivel az a spanyol köztársasági erők visszavonulási útvonalán feküdt, a Luftwaffe katonai célpontokat célzó taktikai légitámadást hajtott végre, és nem is saját kezdeményezésre, hanem a Franco-féle nemzeti főparancsnokság utasítására. A Lengyelországot elfoglaló német erők egymás után ötször követelték Varsó átadását, amit a lengyelek minden alkalommal megtagadtak. Mielőtt megkezdtek volna a főváros légi csapással kísért ostromát, a németek szabad elvonulást biztosítottak a lakosoknak, de a lengyel vezetés ezt az ajánlatot is elutasította, és ezzel tudatosan tette ki a civileket a várható emberveszteségeknek. Az angol propaganda a Rotterdam elleni német légitámadást „terrorátadásnak” állította be, és 30 ezer civil áldozatról beszélt. Valójában a holland városban, amely Varsóhoz hasonlóan frontvonalban fekvő, védett város volt, 600-900 ember halt meg a német légitámadás következtében, amelyre csak azt követően került sor, hogy a németek többször is megadásra szólították fel a város védőit. Amikor azok végül hajlottak a jó szóra, azonnal visszarendelték a bombázásra indított német gépeket, de egy részük már időközben ledobta bombaterhét és a bombák a holland tűzoltóság felkészületlensége miatt okoztak súlyos károkat Rotterdam épületeiben. Ami pedig Coventryt illeti, ahol a lakóterületek közé ékelve repülőgépmotor- és más fontos hadiipari üzemek voltak, a város elleni német légitámadásról maga a brit kormányzat is elismerte, hogy a fegyvergyárak elpusztítását célzó támadásként nemzetközi jogilag törvényesnek minősült. Bár tudott a készülők támadásról, Churchill mégis megtiltotta a város kiürítését, nehogy a németek megsejtsék, hogy a briteknek sikerült desiffrálniuk rádióadásait. A támadásnak egyébként összesen 554 halálos áldozata volt.

Sokakat bizonyára az is meglepetésként érhet, hogy a második világháborúban az angolszászok által rendszeresített „tűzvihar” ötlete már 1915-ben kipattant egy F. W. Lancheater nevű angol matematikus fejéből, aki azt javasolta, hogy az ellenséges lakosságot lángokkal pusztítsák el. **Miközben Hitler a polgári lakosság kímélésének óhajától vezéreltetve megtiltotta az angol városok rossz látási viszonyok közepette történő bombázását, addig az angol gépek már a háború kirobbanásától kezdve válogatás nélkül zúdították bombaterhüket a Ruhr-**

1974. február 13. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunió kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppolatja Alekszandr Szolzsenyicink Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus 16.)

vidékre és a birodalmi fővárosra. London ellen is csak azután került sor német ellencsapásra, miután a britek már nyolcszor bombáztak polgári célpontokat Berlinben, de a német gépeknek még a hivatalosan „megtorló támadásnak” minősített akció során is megtiltották, hogy lakóterületekre támadjanak. Churchill már 1940. május 11-én bejelenti, hogy a légitámadások során nem lesznek tekintettel a német polgári személyekre. A brit kormány által 1941. április 18-án kiadott nyilatkozat ugyanakkor afelől sem hagy kétséget, hogy a polgári célpontok bombázása „az általános politika része”, és hogy „e politika erősödik a háború végéig, függetlenül attól, hogy éri-e további támadás a brit szigetet vagy sem”. A brit kormányfő 1941. július 9-én elrendeli a Német Birodalom bombázását, hogy „megtörje a német polgári lakosság és főleg az ipari munkásság morálját”. A „morális” célú szőnyegbombázás 1942. február 14. óta a RAF hivatalos doktrínájává válik: „Világos, hogy a célpontok települések legyenek, és például nem dokkok vagy a légi ipar”, áll a direktíva függelékében. Churchill és Roosevelt 1943. január 21-i casablancai találkozásán megállapodásban rögzítik, hogy fő céljuk „a német katonai, ipari és gazdasági rendszer növekvő mérvű lerombolása és a német nép demoralizálása, hogy alkalmatlanná váljon a fegyveres ellenállásra”. Hát ezt a céljukat legalábbis nem koronázta siker, az elképesztő pusztítás ellenére sem, amelyet terrorbombázásaik a német városokban okoztak. Maga John Terraine brit hadtörténész is kénytelen volt elismerni a háború után, hogy „a német lakosság és hadsereg morálja elképzelhetetlen mértékben rendíthetetlen maradt”.

Néhány száraz adat e brutális pusztítás mértékének érzékeltetésére: a szövetségesek 161 német városra és 850 településre 1,4 millió tonna bombát dobtak le, a támadások során 570 ezer polgári személy halt meg, közülük minden tizedik gyermek volt, elpusztult az ország teljes lakásállományának az egynegyede és hajléktalanná vált 13 millió ember. A Hamburg megsemmisítésére indított 1943. július 27-28-i ún. Gomorra-akció 35 ezer polgári lakos életét követelte, elpusztítva a lakóépületek felét. Az 1944. március 22-i éjszakai támadás teljesen romba dönti Frankfurt városát. A német polgári célpontok elleni terrorháború csúcspontjaként 1945. február 13-án porrá bombázzák Drezdát, az áldozatok számát 100-200 (újabbán 35-40) ezerre becsülik. „Drezda lerombolása az emberiség elleni bűntettek egyike volt, amelynek okozói Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha a bíróság nem a szövetségesek bosszújának puszta eszköze lett volna”, kommentálta utóbb a német város tragédiáját Richard Crossmann, brit munkáspárti politikus. (Ehhez képest a rémtett kitervelőjét és irányítóját, Arthur Harrist, a brit bombázóparancsnokság vezetőjét a királynő lovagvá ütötte, Londonban pedig szobrot emeltek a tiszteletére.)

Nem mintha az angolszász szövetségesek máshol kíméletesebben bántak volna a polgári lakossággal. Lényegében ugyanilyen barbár módon jártak el a többi európai ország „felszabadítása” közben is. Franciaországban 60 és 300 ezer közé teszik azon polgári lakosok számát, akiket a Liberátorok által ledobott bombák öltek meg. Belgium prímása az ország valamennyi templomában felolvasott pásztorlevélben emelt szót a belga városokat ért angol-amerikai terrorbombázások ellen. Rómát a „nyílt várossá” nyilvánítására irányuló német-olasz szándék ellenére érte pusztító bombatámadás az angolszászok részéről, az Olaszországot sújtó Avalanche-hadművelet terrorbombázásai 43 ezer polgári áldozatot követeltek. Valójában ugyanis Nagy-Britannia és az Egyesült Államok nemcsak a náci Németország, hanem egész Európa és az európai kultúra ellen is háborút viselt, mégpedig Európa másik halálos ellensége, a bolsevista Szovjetunió oldalán. Azzal az „istentelen” állammal szövetkezve, amely még náluk is nagyobb kegyetlenségeket követett el Közép-Európa legázolása során. Márpedig Németh István szerint az angolszászoknál „az Istenre való hivatkozás fontos része volt a lélektani hadviselésnek – erkölcsileg legitímálta a német polgári lakosság elleni támadásokat”. Istennel vagy nélküle, a végeredmény ugyanaz volt: pusztítás és emberirtás. Mindez persze a „Jó” nevében.

A névlegesen Európa felszabadítására, valójában azonban Európa leigázására és a német nép kollektív megbüntetésére törekvő szövetséges hatalmak tökéletesen tisztában voltak egymás szándékaival, és azzal is, hogy céljaik elérése érdekében mindenre képesek. Churchill, Roosevelt és Sztálin szemében az európai civil áldozatok csupán „járulékos veszteségeknek” számítottak, és egyáltalán nem voltak aggályaik az elpusztításukra használt eszközök tekintetében. Számukra a cél valóban minden eszközt szentesített. A lehető legembertelenebbeket is.

„A brit bombázóparancsnokság nemcsak intézményesítette a civil lakosság elleni bombázásokat, hanem arra a felismerésre jutott, hogy a német városokat nem szétbombáznai, hanem felgyújtani kell, mert az hatékonyabb pusztítással jár. (...) Miután valóságos tűzviharokat idéztek elő, a szövetségesek szándékosan törekedtek a jelenség előidézésére, s tudatosan válogattak célpontul ódon óvárosokat, ahol sok fából készült vagy favázás épület állt még”, írja idézett tanulmányában Németh István (Rubicon 2006/7). A háború vége felé már egyenesen egyfajta morbid munkamegosztás alakult ki az angol (RAF) és az amerikai (USAF) légierő között a német lakosság terrorizálása terén. Ez a minden képzeletet felülmúlóan gyalázatos módszer érvényesült például Drezda 1945. február 13-i elpusztításakor is. Előbb két hullámban 800 brit bombázó négyszázezer gyújtó és 4500 robbanóbombát dob a városra, és a második támadás kifejezetten a lángtengerben úszó utcákról az Elba partjára menekülő lakosság pusztítására irányul. Másnap délen azután 311 amerikai vadászbombázó folytatja és bevégzi a „piszkos munkát”. Visszaemlékezések szerint a mélyrepülésben géppuskázó amerikai pilóták szadista kéjjel mészárolták a pincékből kitémolygó nőket és gyermekeket. Jól jellemzi a történetírásban (is) uralkodó morált, hogy „míg a német (háborús) veszteségek esetén következetesen a legalacsonyabb adat szerepel a legtöbb publikációban (pl. a Drezda elleni légitámadásnál mindössze 35 ezer halott, ami töredéke a 200-250 ezer bizonyítható áldozatnak), addig a szövetségesek veszteségeinél a mást mutató bizonyítékok ellenére máig megmaradtak

a túlzó adatok (Guernica, Coventry vagy Rotterdam esetében az áldozatok valós számának nyolc-tízszerese szerepel a köztudatban), írja Keresztes Lajos történész, „tudathasadásosnak” minősítve a helyzetet (Magyar Nemzet, 2003. április 12.).
Többek között Pforzheim esetében is megismétlődik a Drezda elpusztításában alkalmazott angolszász „(be)vetétség”. A RAF február 23-24-ének éjjelén a földdel teszi egyenlővé a várost, kiirtva a 65 ezres lakosság egyharmadát, másnap pedig amerikai vadászgépek folytatnak hajtóvadászatot a menekülő és mentési munkálatokat végző túlélőkre. Kétségtelen, hogy az amerikaiaknak volt is mit törleszteniük. Az előző évben még viszonylag jól működő német légharítás és a Luftwaffe ugyanis olyan komoly veszteségeket okozott nekik, hogy pilótáik harci kedve gyakorlatilag a nullára esett. Csak hadbírássággal fenyegetőzve lehetett őket csatába küldeni, és egyre többen végeztek közülük „kényszerleszállást” a semleges Svájc és Svédország területén. Érthető módon sokkal kevésbé kockázatos dolog ugyanis védtelen asszonyok és gyermekek ellenében (vagy a hollywoodi háborús giccsparádékban) hősködni, mint éles bevetésen, amikor – eléggé el nem ítéhető módon – az ellenség visszalő. Egyik legnagyobb „hőstettét” a menekültekkel zsúfolt, viszont légvédelemmel nem rendelkező keleti-tengeri kikötőváros, Schwinemünde 1945. március 12-i lerombolásával aratja a USAF, amelynek során 1000 gépe néhány óra alatt 25 ezer polgári személyt semmisít meg.

A britektől sem állt azonban távol az ilyesfajta „bravúr”. Légierjük 1945. május 3-án pusztító bombatámadást intéz három német szállítóhajó (Cap Ancona, Thielbeck, Athen) ellen a Lübecki-öbölben, fedélzetükön a neuengammei koncentrációs táborból evakuált 8000 hadifogollyal. Alig ötszázan éltek túl a támadást. Ezt a sajnálatos „malört” azonban mind a mai napig tabuként kezeli a történetírás, a RAF archívumait pedig 2045-ig zárolták a kutatók előtt.

Ma már tudjuk, hogy Churchill még a biológiai fegyverek bevetésétől sem riadt volna vissza, és arra utasította a vezérkart, hogy „hidegvérűen vizsgálják meg, kifizetődő (sic!) lenne-e mérges gáz bevetése, elsősorban mustárgázra gondolok”. Amire a brit miniszterelnök csak gondolt, azt az amerikaiak meg is akarták valósítani. 1943. december 2-én a Luftwaffe elsüllyeszti a Bari kikötőjében horgonyzó John Harvey amerikai hadihajót, amely a genfi konvenciót megsértve 2000 mustárgáz-bombát hordozott. A támadást követő gázkiáramlás több mint ezer olasz civil életébe került, az amerikai kormány azonban letagadta a katasztrófa bekövetkeztét, és máig sem volt hajlandó kárpótlást fizetni a túlélőknek. Churchill egyébként úgy vélte, hogy a nemzetközi jog, az emberiség érzése és a legalapvetőbb háborús „fair-play” által egyaránt tilalmazott biológiai fegyver nem etikai, hanem sokkal inkább „a változó divat kérdése, akárcsak a női szoknya hosszúsága”. Így aztán Nagy-Britannia 1942-től ötmillió adag antrax-szal preparált élelmiszercsomagot gyártott, amelyeket Németországban kellett volna ledobni a lakosság megfertőzése céljából. Végül is csak az 1944. júniusi partraszállás miatt nem került sor a bestiális (had)műveletre. Gruinard-szigetet viszont, ahol ezeket a termékeket tesztelték, csak 1990-re sikerült teljesen fertőtleníteni. „A lengyelek annyi német területet foglalhatnak el, amennyit csak akarnak. (...) Tudatában vagyok annak, hogy sok angolt sokkol az a gondolat, hogy emberi lények millióit erőszakkal át lehet telepíteni, engem azonban egyáltalán nem. (...) Már megöltünk hat-hétmillió németet, tehát van elég hely Németországban a keleti régiókban élő németek számára”, jelenti ki a brit miniszterelnök 1945. február 7-én a parlamentben, aki már a háború elején sem igen csinált titkot valós szándékaiból. „Ez a háború egy brit háború, és célja Németország lerombolása”, mondja a brit néphez intézett 1939. novemberi rádiónyilatkozatában, majd 1940. május 5-én Paul Reynaud francia politikus előtt újfent megerősíti: „Kíéheztetjük a németeket. Leromboljuk városaikat. Felégetjük terméseiket és erdeiket.”

Cinikusan őszinte bizonyítékot szolgáltat az egymás bűneinek eltussolása terén érvényesített (bűn)szövetségi omerta és „kéz kezet mos”-gyakorlat létezésére az az 1944. február 29-i keltezésű körlevél is, amelyet a brit Hírközlési Minisztérium juttatott el a helyi felső papság és a rádió részére. Ebben egyebek mellett az alábbiak olvashatók: „A jó állampolgárok és kegyes keresztények gyakori kötelessége, hogy szemel hunyjanak szövetségeseik furcsaságai (sic!) fölött. Eljön azonban az az idő, amikor az ilyen furcsaságokat, amelyeket még mindig eltitkolnak a nyilvánosság előtt, számba kell venni, ha tőlünk várják a segítséget. Ismerjük Oroszország bolsevik diktátorának uralkodó módszereit, például magának a miniszterelnöknek az írásából és beszédeiből is az utóbbi húsz évben. Tudjuk, hogy mit követelt el a Vörös Hadsereg 1920-ban Lengyelországban, valamint nemrég Finnországban, Észtországban, Lettországban, Galíciában és Besszarábiában. Ezért tekintetbe kell vennünk azt, hogyan fog viselkedni a Vörös Hadsereg, amikor lerohanja Közép-Európát. Ha nem teszünk óvintézkedéseket, az ebből származó, nyilvánvalóan elkerülhetetlen rémségek szükségtelenül megterhelik országunk közvéleményét. A bolsevikokat nem tudjuk megváltoztatni, de arra kell törekednünk, hogy megmentjük őket és magunkat is a cselekedeteik következményeitől. Az utóbbi negyedszázad történéseinek kiderülése miatt a pusztá tagadás nem meggyőző. A tagadás egyetlen alternatívája, ha elvonjuk a nyilvánosság figyelmét az egész témáról. A gyakorlat bebizonyította, hogy a legjobb elterelés az ellenség ellen alkalmazott atrocitás-propaganda. Sajnos, a nyilvánosság már nem annyira hiszékeny, mint a 'hullagár', a 'megcsönkített belga csecsemők' és a 'keresztre feszített kanadaiak' (az első világháborúban az angolszász propaganda által a németek terhére rótt „rémtettek”, valójában szemenszedett hazugságok – G. I.) idején. Ezért kérjük a közreműködését ahhoz, hogy eltereljük a nyilvánosság figyelmét a Vörös Hadsereg gáztetteiről és kérjük, hogy támogassa a németek és japánok elleni különböző vádak, amelyeket minisztériumunk terjesztett és terjeszt. Meggyőződése kifejtésével segíthet másokat is meggyőzni”, zárul a Henry Hewitt helyettes államtitkár által aláírt kordokumentum.

Kétségtelen viszont, hogy a történelem retusálására irányuló szövetséges propaganda-kampány várakozáson felüli sikerrel járt. Miközben ugyanis az angolszászok háborús rémtetteiről egészen a legutóbbi időkig alig-alig szivárgott le valami a közvélemény szintjére, és gyakorlatilag még manapság is „politikailag inkorrekt” az emlegetésük, a szovjetek által elkövetett hekatombákkal szemben pedig csaknem általános amnézia és amnesztia van érvényben, addig a náci Németország terhére rótt valós vagy koholt háborús kilengések változatlan, sőt egyre növekvő intenzitással burjánzanak a szövetséges „szerecsenmosdatók” fantáziájában.

Egyik ilyen perverz és elpusztíthatatlannak látszó fantáziaszülemény az ún. zsidó szappan legendája, noha komoly tudományos szaktekintélyek már számtalanszor megcáfolták a hitelességét. „A holokauszt-szakértő elveti azt a vádat, hogy a náci szappant csináltak a zsidókból” címmel a The Northern California Jewish News 1990. április 27-i számában jelent meg például Hugh Orgel írása, aki világosan az érdekeltek tudomására hozza, hogy „Jehuda Bauer professzor, a jeruzsálemi Héber Egyetem holokauszt-történeti osztályának vezetője és a holokauszt egyik élvonalbeli kutatója visszautasította azt a gyakran hangoztatott vádat, miszerint a náci szappankészítésre használták a zsidó haláltáborok áldozatainak testét”. Az ilyesféle rágalmak életben tartása és szisztematikus ismételtetése csupán egyetlen célt szolgál, és pedig azt, hogy ily módon lehessen bizonyítani a náci mindenkit felülmúló elvetemültségét.

Jehuda Bauer egyébként nem csak ebben az esetben öntött tiszta vizet a pohárba. A The Canadian Jewish News 1992. január 30-i számában „komolytalan történetnek” (silly story) minősíti azt az ugyancsak fáradhatatlanul ismételtetett makacs propaganda-hazugságot is, miszerint az európai zsidók kiirtásáról a wannsee-i konferencián született volna döntés. Ugyanezt a holokauszt egy másik elismert nemzetközi szaktekintélye, Christopher Browning is megerősíti a The Origins of the Final Solution (A Végző megoldás eredete) című legújabb művében. Ian Kershaw neves brit történész szerint ugyanis könyvével a szerző „világosan bebizonyítja, hogy a végző megoldás nem egy hosszú távú terv, egy Hitler által sok évvel korábban elképzelt és azután ennek megfelelően kivitelezett látomás csúcspontjaként merült fel, hanem azért, mert a náci képtelenek voltak megvalósítani a zsidómentes Európa utópikus álmát a kiűzés és a deportálás által” (Corriere della Sera, 2006. március 10.). Mostanra azonban már a szövetséges propaganda által egykor a tömegek épülésére gyártott lélekemelő legendákat és „kegyes” hazugságokat is kikezdte az idő – pontosabban az igazság – vasfoga. Így például az is, amelyik X. Keresztély dán király állítólagos Dávid-csillagára vonatkozott. Nem más, mint saját unokája, a jelenlegi dán királynő, II. Margit vállalta magára az „ünneprontó” szerepét egy interjúkötetben, imígyen: „A megszállásról mesélt egyik leggyakoribb történet, amelyet én mindannyiszor megcáfolok, ahányszor csak hallom, X. Keresztély története, aki tündetőleg sárga Dávid-csillaggal díszítette magát a (német) megszállás alatt. Ez egy szép és jelképes történet, csak éppen nem igaz. Nem adhatok hitelt egy mítosznak, egy jó mítosznak sem, tudva tudván, hogy nem igaz. Becstelenség lenne” (in Anne Wolden-Raethinger, Queen in Denmark, Gyldendal, Koppenhága 1989). Nagy kár, hogy a „becstelenség” fogalmáról nem gondolkodik mindenki ugyanúgy, mint Dánia királynője. És különösen nem az angolszász mainstream média mamelukjai, akik – egy-két erőltet és gyorsan elfojtott lelkiismereti lázadástól eltekintve – lényegében mindig és mindenkor az uralkodó politikai és pénzügyi lobbik engedelmes szócsöveiként szolgáltak (és védtek).

Ezért is hat szinte a reveláció erejével az a megállapítás, miszerint mindegyik foglalkozási ág közül éppen az amerikai újságírás tanúsította a legkevesebb együttérzést a náci által üldözött zsidók sorsa iránt. Márpedig ez derül ki Laurel Leff Eltemetve a New York Times által (Cambridge University Press, 2005) című könyvéből, amelyben a Wall Street Journal volt riportere azzal vádolja meg az Egyesült Államok és talán a világ legbefolyásosabb újságját, hogy 1939 és 1945 között készakarva minimalizálta a holokausztot, amikor a náci bűnöket általánosságban, nem pedig mindenekelőtt a zsidók ellen irányuló bűnökként mutatta be. Leff szerint az amerikai média, élén a New York Timesszal, nem kampányolt a holokauszt tematikájával sem, amely pedig mozgósíthatna volna a közvéleményt a zsidók védelmére. A lap 1942. július 2-án felfedte ugyan, hogy 700 ezer zsidót a gázkamrákba küldtek, de az információt jellemző módon a 26. oldalon közölte, az általa publikált több mint 24 ezer háborús cikk közül mindössze 1200 foglalkozott a zsidókkal, és közülük csak 26 került az első oldalra. Más kérdés, hogy a NYT irányvonalát kiadója, Arthur Sulzberg szabta meg, aki saját bevallása szerint nem akart belőle „héber lapot” csinálni (noha maga is zsidó volt).

Az amerikai újságíró-társadalom a Németországból menekülő zsidók befogadásában sem jeleskedett. Amikor Charles Friedrich, egy német protestáns menekült, aki a Harvardon politikai tudományokat oktatott, nem kevesebb mint tizenhét újságíró-iskolát keresett meg levélben azzal, hogy nyissák meg kapuikat a német zsidó kollégák előtt, mindössze négytől kapott választ, és mind elutasító volt. Egyikük a szokásos antiszemita sztereotípiákat hangoztatta („ha egy bizonyos számú zsidó érkezik, agresszívvá válnak és elveszik a többiek munkáját”), másikuk arra hivatkozott, hogy már az amerikai zsidóknak is nehéz a dolguk az érvényesülésben, nemhogy a németeknek, megint mások pedig a nyelvi és kulturális különbségekkel indokolták az elutasítást. Az is igaz viszont, hogy maga Isaak Greenbaum, a zsidómentéssel foglalkozó cionista ügynökség (Jewish Agency Rescue Committee) igazgatója jelentette ki a szervezet 1943. február 18-i ügyvezetőségi ülésén: „Ha azt kérik tőlem, hogy adjak a United Jewish Appeal (Egyesült Zsidó Felhívás) pénzből, hogy zsidókat mentsenek meg, azt mondom, hogy nem, és még egyszer azt, hogy nem”, és a nyomaték kedvéért azt is hozzátette, hogy „egy tehén Palesztinában többet ér, mint Lengyelország összes zsidója”. Márpedig ha az amerikai zsidók körében ez volt a

„hivatalos etalon”, akkor a többi amerikaitól sem lehetett elvárni, hogy empatikusabb módon viszonyuljon a kérdéshez. Legfeljebb csak utólag. Üzleti megfontolásból. A szenvedést és a bűnbánatot készpénzre váltó kárpótlási-biznisz fellendítéséhez.

1 [2](#) [következő >](#) [utolsó >](#)

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges